

saa store folkerige Kvarterer ere i Aarenes Løb voksede ud imod den, at den umuligt kan siges mere at skærme Byen mod Beskydning fra Landsiden. Dette var den højtærede Finansministers Ord om denne Fæstning paa det Tidspunkt, han sad med det Ansvar, der bragte ham til at tage sit nye Militærstandpunkt. Jeg ved ikke, om den højtærede Finansminister nu har glemt dem, da dette Ansvar er noget mildnet ved, at han sidder paa en anden Taburet end den, han den Gang havde inde. For Generalstabens Vedkommende foreligger der i en Skrivelse af 20. August, tilstillet Hærudvalget, Indrømmelse og Erkendelse af, at naar disse Landbefæstningsværker findes, er Forholdet dog det, at store Dele af København helt ind til Søerne ville kunne beskydes af Fjenden. Vi staa altsaa med en Landbefæstning, som ikke beskytter Byen mod Bombardement, som ikke hindrer Ovrumpning, og det er til dette, vi knytte Danmarks Fremtid, knytte Danmarks Skæbne i de 12—13 Aar, som skulle være Krigsfarens Tid! Vi staa samtidig med en Hærordning, som ikke byder nogen virkelig Sikkerhedsstyrke for København, en Hærordning, som ikke skaber Mulighed for at tilvejebringe et blot nogenlunde tilstrækkeligt Mandskab til Forsvar af denne Fæstning. Naar det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds (N. P. Jensen) faar Ordet, nærer jeg ikke Tvivl om, at han med gode Tal og overbevisende Grunde vil godtgøre dette for det højtærede Ting.

Det er da en Ordning, overfor hvilken alle have Følelsen af, at det er en daarlig Ordning. Men det er ikke blot dette, det er tillige en Ordning, som ikke er godkendt af den danske Vælgerbefolkning. I Gaar sagde den højtærede Forsvarsminister til os, at naar dette nu blev gennemført, saa laa Sagen i Folkets Haand, som den aldrig burde være tagen ud af. Det lød overmaade tiltalende, da vi hørte de Ord af den højtærede Forsvarsminister. Jeg havde et Indtryk af, at det var en Erindring, et Minde fra en svunden Ungdomstid, der her pludselig dukkede op hos den højtærede Minister, en svunden Ungdomstid, i hvilken Forsvarsministeren var et andet og bedre

Menneske, end han nu er. Thi det, den højtærede Forsvarsminister foreslaar nu, er ikke at lægge denne Sag i Folkets Haand. Hvis de Ord, han sagde i Gaar, ere andet end en tom Lyd for ham, et hengemt Fortidsminde, saa maa han tage Konsekvensen deraf, og Konsekvensen er, at han, naar han nu faar Ordet, anbefaler sine Meningsfæller at afgive deres Stemme for det Ændringsforslag om Folkeafstemning, som vi have stillet.

Denne Ordning er ikke godkendt af Vælgerne. Det Ting, hvori vi sidde, er valgt efter en vitterlig uretfærdig Valgkredsordning. Ved Valget den 25. Maj var der ikke Flertal for nogen Militærordning. Den Militærordning, som nu foreslaas, forelaa overhovedet ikke for Vælgerne, og ingen kan tvivle om, at hvis den havde foreligget, vilde den have haft et Flertal af Vælgerbefolkningen imod sig. Og de Partier, der nu samles om dette Forlig, stod den Gang overfor Vælgerne med Løfter, som dette Forlig, som det nu tænkes vedtaget, er i Strid med. Dette Forlig er blevet til efter Valgdagen. Forud for Valgdagen førtes der mange Forhandlinger imellem de Herrer om det. Forud for Valgdagen vovede de Herrer imidlertid ikke at blive enige om det. Men efter Valgdagen, da de var komne Valgdagen nogle Maaneder paa Afstand, fik de Mod til det. Igennem langstrakte, meget langstrakte Kulisseforhandlinger er det lykkedes at føre de Herrer dertil.

Den ærede Ordfører for Udvalget havde i Gaar lidt ondt af, at vi i vore Bemærkninger have brugt Udtrykket Kulisseforhandlinger om det, der er sket. Det undrer mig, at det kan forbavse et Medlem af Hærudvalget, naar man tænker paa, hvorledes dette Hærudvalg sad i et Par Maaneder og førte den forunderligste Tilværelse. En Gang imellem saa vi jo nok hinanden, — som Regel nogle Minutter ad Gangen —, og Indholdet af disse Møder kan kortelig sammenfattes i dette Omkvæd: Naar der alligevel ikke bliver noget ud af det hele, hvorfor skulle vi saa bryde vore Hoveder med Enkelt-heder? Klogere blev vi saa vist ikke af nogen af de Forhandlinger, der der blev førte. Men saa pludselig, da man gennem langvarige Forhandlinger udenfor Tinget